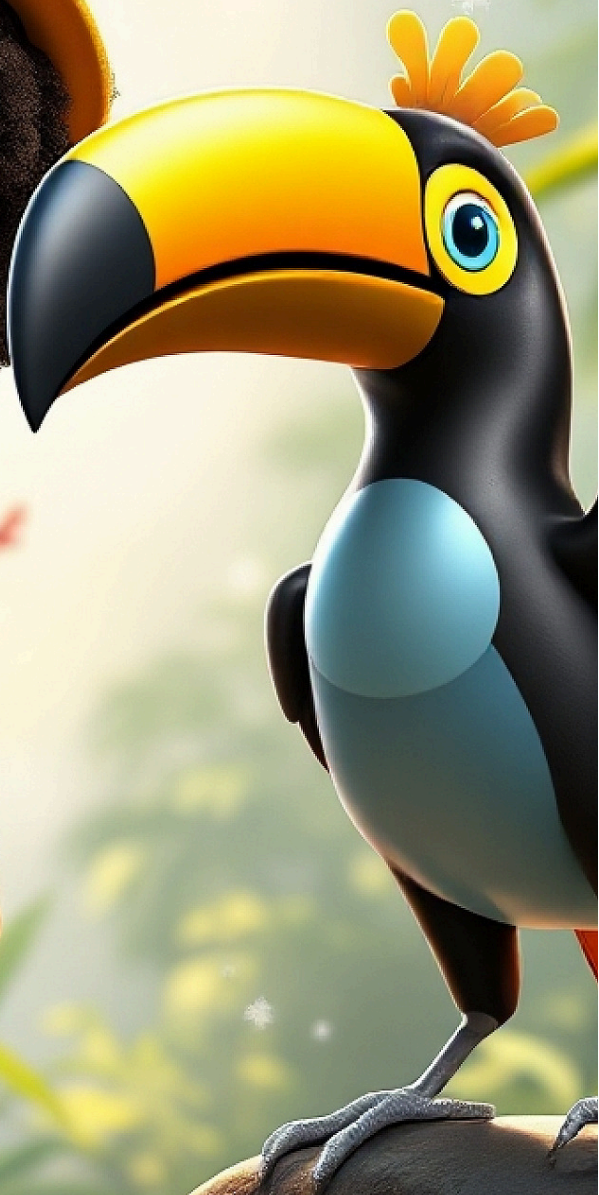

Orman Müzik Kutusu

Yavuz DEMİRKIRAN

Orman Müzik Kutusu

Yavuz DEMİRKİRAN

Mira, sarı yağmur şapkalı ve boynundaki ipe asılı gümüş bir kayıt cihazı olan genç bir kâşifti. Yeşil ormanda yürümeyi ve her sesi dinlemeyi severdi. Kıvrıkcık siyah saçları, köklerin ve sarmaşıkların üzerinden geçerken kabarık bir bulut gibi zıplardı. Birçok cebinde hazineler taşırdı: pürüzsüz bir taş, bir tüy ve küçük bir defter. Bugün yeni bir şey bulmayı umuyordu.

Ormanın derinliklerinde, ağaçların yükseldiği ve yaprakların bir çatı oluşturduğu yerde, Mira garip bir ses duydu. Yağa ihtiyacı olan bir kapı gibi küçük, hüzünlü bir gıcırtıydı. Sesi kırmızı çiçeklerle dolu bir çalının ve taşların üzerinden kıkırdayan bir derenin yanından geçerek takip etti. Orada, bir eğrelti otunun altında, mavi kanatları boyanmış ve sırtında piring bir anahtar olan küçük ahşap bir kutu duruyordu.

Mira diz çöktü ve kutuyu nazıkçe aldı. Kapağının etrafında oyulmuş kıvrımlar ve soluk bir sarmaşık deseni vardı. İki parlak siyah boncuk göz ona baktı. 'Merhaba,' diye fısıldadı Mira. 'Sen bir müzik kutusu musun?' Kutu hafifçe gıcırdadı, sanki konuşmaya çalışıyordu. 'Ben Pip'im,' dedi küçük bir sesle. 'Şarkılarımı unuttum.'

Pip'in mavi kanatları sarktı. 'Eskiden yağmur ormanının seslerini söyledim,' dedi. 'Kuş cıvıltılarını, yağmuru, yaprakların hışırtısını. Ama şimdi ezgilerim kayıp.' Mira'nın koyu kahverengi gözleri hayretle büyüdü. 'Endişelenme,' dedi. 'Onları birlikte bulacağız.' Pirinç anahtarı çevirdi, ama sadece boş bir tık sesi çıktı. Pip iç çekti. 'Hatırlamam gerek.'

Tam o sırada bir tukan aşağı süzölüp bir dala kondu. Parlak siyah tüyleri parlıyordu ve kocaman turuncu-sarı gagası cıvıltı doluydu. 'Biri şarkılardan mı bahsetti?' diye bağırdı. 'Ben Tuko'yum, ormanın en iyi şarkıcısı!' Beyaz boğazını şişirdi. Mira kıkırdadı. 'Pip'in ormanın müziğini hatırlamaya yardıma ihtiyacı var,' dedi. 'Bize kuşları gösterebilir misin?'

Tuko, Mira ve Pip'i kıvrımlı bir patika boyunca yönlendirdi. 'Önce en gür ve en tatlı kuşları bulmalıyız,' dedi. 'Her sabah şarkı söylerler.' Kırmızı bir yaprağı kitap ayracı gibi kanadının altına sıkıştırdı. Kısa süre sonra bir cıvıltı ve ötüş korusu duydular. Mira gümüş kayıt cihazını kaldırdı ve kırmızı düğmeye bastı. 'Tık!' Kuşlar şarkı söyledi ve o onların şarkısını kaydetti. Pip'in gözleri parladı.

Sonra Tuko, Mira'ya parlak yeşil bir papağan ailesi gösterdi. Bağırıp ıslık çaldılar ve Mira her notayı kaydetti. 'Bu çok eğlenceli!' dedi. Pip'in ahşap gövdesi hafifçe mırıldanmaya başladı. 'Bir şey hatırlıyorum!' diye cıvıladı. 'Uçmakla ilgili küçük bir melodi.' Tuko kanatlarını çırdı. 'Gördün mü? Müzik her yerde!' Ama sonra gökyüzü karardı. 'Yağmura ihtiyacımız var,' dedi Tuko. 'Ormanın sesleri yağmurda farklıdır.'

Büyük yağmur damlaları düşmeye başladı, yapraklara pıt-pıt. Mira sarı yağmur şapkasını daha sıkı çekti. 'Yağmurun müziğini nerede bulabiliriz?' diye sordu. Tuko gagasıyla işaret etti. 'Yağmur Ruhu şelalenin yakınında yaşar. Her damlanın ritmini bilir.' Çamurlu bir patika boyunca aceleyle yürüdüler ve Mira'nın kırmızı lastik çizimleri şapırdadı. Pip merakla cebinden dışarı baktı.

Şelalenin yanında, yosunlu bir taşın üzerinde küçük bir yaratık dans ediyordu. Bir su damlası gibi yarı saydam mavi bir gövdesi ve parıldayan çiy damlalarından bir tacı vardı. 'Merhaba,' dedi Mira yumuşakça. 'Ben Mira. Bu da Pip. Yağmur sesleri topluyoruz.' Yağmur Ruhu utangaçça gülümsedi ve parmak uçlarından gümüş parıltılar süzüldü. 'Yardım edebilirim,' diye fısıldadı. 'Hafif yağmuru dinle.'

Yağmur Ruhu, Mira'ya yağmurun yapraklara yumuşak pıtırıtısını ve bir su birikintisindeki damlaların şıngırtısını duymayı öğretti. Mira hepsini kaydetti. 'Artık Pip yağmuru hatırlayabilir,' dedi Yağmur Ruhu. 'Ama sesleri kutuya geri çalmalısın.' Mira pirinç anahtarı çevirdi ve çal düğmesine bastı. Önce kuş cıvıltıları, sonra yağmur geldi. Pip'in mavi kanatları titredi. 'Hatırlıyorum!' diye bağırdı.

Aniden Pip'ten bir melodi döküldü. Kuş cıvıltısı ve yağmur sesinin karışımıydı, tatlı ve net. Orman yaratıkları dinlemek için durdu. Tuko sallandı ve Yağmur Ruhu dönerek her yere parıltılar saçtı. 'Başardın!' diye tezahürat yaptı Tuko. Mira gülümsedi. 'Birlikte başardık,' dedi. Pip'in oyulmuş kıvrımları parlıyor gibiydi. 'Dinlediğin için teşekkürler,' dedi. 'Artık sonsuza kadar şarkı söyleyebilirim.'

O günden sonra Pip her sabah şarkı söyledi ve orman ona eşlik etti. Mira sık sık ziyaret etti, kayıt cihazı hep hazırды. Durup dinlediğinde doğanın sırlarını anlayabileceğini öğrendi. Yağmur Ruhu ona fırtınaların ritmini öğretti ve Tuko ona gizli yuvaları gösterdi. Peki Pip? Şarkılarını bir daha asla unutmadı, çünkü Mira hatırlamasına yardım etmişti.

Mira eğrelti otunun altında, Pip dizinde oturdu. 'Seni bulduğuma sevindim,' dedi. Pip yumuşak bir melodi çaldı ve bir kelebek ailesi havada dans etti. 'Dinlediğine sevindim,' diye yanıtladı Pip. Tuko her birine birer dut getirdi ve Yağmur Ruhu küçük bir gökkuşağı yaptı. Orman müzikle doluydu ve Mira'nın kalbi de öyleydi.

Eve dönerken Mira duyduğu her şeyi düşündü. Kuş cıvıltısı, yağmur, yaprakların fısıltısı—her ses bir armağandı. Daha sık dinlemeye söz verdi. Ormanın kenarına vardığında arkasına döndü. Pip'in melodisi esintide süzüldü, neşeli bir veda. 'Yakında geri gel!' diye seslendi Tuko. Mira el salladı ve gülümsedi.

Köyüne döndüğünde Mira herkese müzik kutusunu ve ormanın şarkılarını anlattı. Kayıtlarını çaldı ve çocuklar gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde etrafına toplandı. 'Orman büyük bir müzik kutusu gibidir,' dedi. 'Dikkatle dinlersen şarkılarını duyabilirsin.' Ve her gece Mira çatısındaki yağmuru dinledi, Pip'i ve edindiği arkadaşları hatırladı.

Orman mzik kutusu hl arkı sylyor ve Mira hl kefediyor. Dinlemenin doęayı anlamamıza yardımcı olduęunu ve en kk yaratıęın bile gzel mzik yapabileceęini biliyor. yleyse ne zaman bir ku cıvıltısı ya da hafif bir yaęmur duyarsan, dur ve dinle. Belki de ormanın kalbini, kendi kalbinle aynı ritimde atarken duyarsın.